

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om handel med samt tilvirkning af og besiddelse af våben m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 13) findes i tidenden sp. 576, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Søgaard: Vi har i udvalget holdt 4 møder, og der har været 2 samråd med ministeren. Endvidere har udvalget modtaget en deputation fra geværfabrikken i Otterup.

I udvalgets drøftelser er ikke alene indgået den resolution, man vedtog i FN's sikkerhedsråd den 7. august forrige år, som jo danner baggrunden for det foreliggende lovforslag, men også den vedtagne resolution af 4. december sidste år, hvori man opfordrer alle stater til straks at indstille salg og afsendelse af udstyr og materialer til fremstilling og vedligeholdelse af våben og ammunition til Sydafrika. Jeg mener dog ikke, at denne resolution, den sidste altså, vedrører våbenlovens bestemmelser.

Under samrådet har ministeren i øvrigt meddelt, at han agter at udstede en bekendtgørelse ifølge den foreslåede bestemmelse, således at forbud mod udførsel af jagtvåben og -ammunition indtil videre kommer til at omfatte alle lande med undtagelse af de nordiske.

Så er der vel kun til sidst at bemærke dette, at Danmark formodentlig er det første land, som ændrer sin lovgivning ifølge sikkerhedsrådets resolution af 7. august 1963 om udførsel af våben til Sydafrika.

Jeg skal anbefale lovforslaget til vedtagelse uændret.

Østergaard: Jeg har lige en ganske kort bemærkning at gøre her ved anden behandling. Det, jeg gerne vil have sagt, er, at selv om venstre tiltræder lovforslaget, er venstres udvalgsmedlemmer stadig og fortsat af den opfattelse, som vi også har drøftet i udvalget, at ændringen egentlig for en ordens skyld burde være sket ved at ændre

§ 6, stk. 1, punkterne 1 og 2, således som vi allerede antydede det ved lovforslagets første behandling. Men da det i praksis er ligegyldigt, hvilken ændringsform vi vælger, og da den højtærede justitsminister tillægger det særlig betydning med netop denne form — en betydning, som vi ikke helt ud forstår — vil vi som tilsagt i udvalget afstå fra at stille ændringsforslag og tiltræder altså.

Grøndahl: Da det i den betænkning, der blev afgivet af udvalget den 10. december 1963, er oplyst, at justitsministeriet agter at udsende en bekendtgørelse, hvorved forbudsreglen også kommer til at gælde jagtvåben og -ammunition, dog at Finland, Island, Norge og Sverige undtages, nærer de uafhængige ingen betænkelighed ved lovforslaget. Tillige har den højtærede justitsminister ved første behandling bekræftet, at der fra justitsministeriet vil blive udsendt et cirkulære, hvori der fastsættes ensartede retningslinjer for administrationen af våbenloven, herunder ensartede bestemmelser i de forskellige politikredse med hensyn til anvendelse og bæring af salonrifler.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg er meget glad for at kunne berolige det ærede medlem hr. Grøndahl med, at han med fuldstændig frelst samvittighed kan stemme for lovforslaget med den begrundelse, han gav.

Jeg vil gerne sige til venstres ærede ordfører, at når jeg lagde så megen vægt på dette i og for sig formelle at få indsat et nyt stk. 2 i lovens § 6, var det, fordi jeg var interesseret i, at lovbestemmelsen svarede så nær som muligt til vedtagelsen i De Forenede Nationer. Jeg erkender uden videre, at vi kunne have opnået reelt det samme ved en forandring af stk. 1.

Dernæst vil jeg gerne sige vedrørende De Forenede Nationers sikkerhedsråds resolution af 4. december i fjor, at vi i udvalget har drøftet, om vi burde ændre loven derhen, at den omfattede også denne resolution. Imidlertid er der megen diskussion om fortolkningen af denne resolution, og hertil kommer, at jeg nok vil finde det rigtigst, at vi, når der er en sådan strid, forinden vi går til lovgivningsmæssige foranstaltninger, søger en forhandling med de øvrige nordiske

[Justitsministeren.]

lande for at nå frem til en fælles formulering af en bestemmelse, der skal dække en resolution, som kan give anledning til diskussion.

Jeg takker for tilslutningen til lovforslaget og anbefaler det til endelig vedtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden: Jeg gør opmærksom på, at der i betænkningen er indløbet en trykfejl, idet der står „Ollerup“ i stedet for „Otterup“. Det vil blive rettet i en omtrykt betænkning.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om en undersøgelse af pudder- og sprøjtegiftes samt teknisk anvendte hormonpræparaters skadelige virkninger [af Morten Lange m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. V) findes i tillæg A. sp. 439, fremsættelsen i tidenden sp. 1280).

Sagen sattes til forhandling.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): De ærede medlemmer hr. Morten Lange, hr. Aksel Larsen, hr. Skræppenborg-Nielsen og hr. Vivike fremsatte den 21. november 1963 skriftligt i dette høje ting forslag til en folketingsbeslutning om en undersøgelse af pudder- og sprøjtegiftes samt teknisk anvendte hormonpræparaters skadelige virkninger, hvorefter regeringen opfordres til at foranstalte en kritisk undersøgelse af de skader, som kan forvoldes af pudder- og sprøjtegifte samt teknisk anvendte hormonpræparater.

Forinden jeg går over til på regeringens vegne at fremsætte bemærkninger til selve forslaget, skal jeg fremkomme med nogle oplysninger om de foranstaltninger, der i

de senere år er blevet truffet netop med henblik på imødegåelse af den direkte og den indirekte fare ved anvendelsen af de omhandlede præparater.

Allerede for ca. 15 år siden blev man opmærksom på, at den dengang gældende lovgivning vedrørende anvendelse af giftstoffer i landbrug og i havebrug — hvilken lovgivning væsentlig var baseret på giftloven af 28. februar 1931 og loven af 9. marts 1948 om midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og visse skadedyr — var utilstrækkelig til i fornødent omfang at beskytte dyr og mennesker mod en ukorrekt anvendelse af disse midler. Den direkte anledning til denne erkendelse skyldtes nogle undersøgelser, der i juli 1949 blev offentliggjort af Food and Drug Administration i USA, og hvori påvist, at midlet DDT, der indtages med føden, aflejres i organismens fedtvæv og udskilles såvel med modermælken som med komælk. Sundhedsstyrelsen foretog i den anledning en nærmere undersøgelse af problemets omfang og blev herunder klar over, at også anvendelsen af en række andre kemiske stoffer, der benyttedes til skadedyrsbekæmpelse, kunne give grund til betænkelighed.

Der blev derfor i 1951 nedsat et udvalg til at overveje spørgsmålet om muligheden for at begrænse den fare for mennesker, som anvendelsen af de nævnte midler kunne medføre. På grundlag af dette udvalgs betænkning gennemførtes der den 13. april 1954 en lov om tillæg til den da gældende bekæmpelsesmiddellov. I henhold til denne lov fik landbrugsministeren bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser om bekæmpelsesmidlers fremstilling, ind- og udførsel, mærkning, forhandling, opbevaring og anvendelse m. v. Man kunne herunder fastsætte, at bekæmpelsesmidler ikke må forhandles, forinden der er tilvejebragt klarhed over midlernes giftighed for mennesker og husdyr. Endvidere blev der i henhold til loven nedsat et nævn, landbrugsministeriets giftnævn, der fik til opgave på grundlag af en bedømmelse af giftvirkningen af de enkelte bekæmpelsesmidler for hvert enkelt middel at fastsætte de fornødne bestemmelser til imødegåelse af faren ved anvendelsen af de midler, der omfattes af bekæmpelsesmiddellovgivningen. Denne lovgivning er nu — på grundlag af en betænkning afgivet i